

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 8Csp/65/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718206085
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Banský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6718206085.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Petrom Banským v právnej veci žalobcu: Q. L., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Y. K. XXXX/XX, XXX XX O., občan SR, proti žalovanému: Finance4you, a.s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 43906915, zastúpenému: JUDr. Alan Strelák, advokát, so sídlom Na Vříšku 12, 811 01 Bratislava, o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zaplatenie 4.181,- EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojim návrhom došlým Okresnému súdu vo Zvolene domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4.181,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému až do zaplatenia a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1214000010 uzatvorená dňa 20. 03. 2014 medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom je neplatná. Zároveň žiadala priznať náhradu trov konania.

Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 20. 03. 2014 žalobkyňa ako dlžník uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1214000010 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej sa žalovaný zaviazal žalobkyňi poskytnúť úver vo výške 5.000,- EUR a táto sa ho zaviazala zaplatiť v celkovej čiastke 11. 285,- EUR v 60 mesačných splátkach s tým, že prvé štyri splátky boli vo výške 1,- EUR, 55 mesačných splátok bolo vo výške 201,- EUR a šesťdesiatá splátka vo výške 226,- EUR. Prvá splátka bola splatná ku dňu vyplatenia úveru a každá nasledujúca splátka vždy k 24.-temu dňu každého kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom apríl 2014. Výška spotrebiteľského úveru, výška jednotlivých splátok a ich splatnosť, celková čiastka, ktorú sa žalobkyňa zaviazala uhradiť ako aj ďalšie náležitosti predmetného úveru, na ktoré žalobkyňa v žalobe poukazuje vyplývajú okrem samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere tiež zo znenia nasledujúcich dokumentov a to: formulár zo dňa 19. 03. 2017 (zrejme došlo k preklepu, správne má byť rok 2014) a ďalej záložná zmluva - čl. I. bod 2. Žalobkyňa okrem iného poukazuje aj na to, že bola uzatvorená dňa 20. 03. 2014 záložná zmluva, ktorou mala byť zabezpečená pohľadávka veriteľa a to nehnuteľnosťou vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Žalobkyňa celkove zaplatila 47 splátok v celkovej výške 8.980,- EUR.

Určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa žalobkyňa domáhala v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobkyňa trvá na tom, že predmetná zmluva o úvere obsahuje ustanovenia, ktoré podľa § 53 a § 39 Občianskeho zákonníka sú neprijateľné, v neprospech spotrebiteľa a z tohto dôvodu je zmluva ako celok neplatná, pretože sa dotýkajú podstatných náležitostí zmluvy. Poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08. 10. 2014 sp. zn. 17Co/53/2014, v ktorom bola v

konaní posudzovaná platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kde týmto rozsudkom bolo určené, že takáto zmluva je neplatný právny úkon. Z obsahu predmetného rozsudku poukazuje krajský súd na to, že okresný súd vychádzal v rámci platnosti úverovej zmluvy z viacerých čiastkových záverov, predovšetkým z toho, že takáto zmluva o úvere nesmie obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to pod sankciou neplatnosti takýchto ustanovení, ako aj to, že za neprijateľné podmienky potom okresný súd posúdil dohodnutý ako niekoľkonásobný postih v podobe zmluvnej pokuty vo výške 0,2% z pôvodnej výšky istiny 7.000,- EUR za každý deň omeškania jednorázovú zmluvnú pokutu vo výške 700,- EUR pre prípad omeškania viac ako mesiac a tiež paušálnu náhradu nákladov vynaložených s vymáhaním dlžnej čiastky vo výške 664,- EUR. Takéto nároky považoval súd za neplatne dohodnuté aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Taktiež za neprijateľnú podmienku považoval súd započítanie prvej splátky na poskytnutý úver v okamihu jeho vyplatenia. Reálne v dôsledku tohto započítania neboli dlžníkovi poskytnuté finančné prostriedky vo výške 7.000,- EUR, ale iba 6.077,- EUR. Takéto reálne poskytnutie sumy 6.077,- EUR malo za následok aj nesprávne uvedenie RPMN, pretože pri jej výpočte žalovaný vychádzal z nesprávnych údajov, keď poskytnutý úver považoval vo výške 7.000,- EUR, hoci bola dlžníkovi poskytnutá suma len 6.077,- EUR. Taktiež uvedená zmluva o úvere bola neurčitá a nezrozumiteľná v časti dohody úroku vo výške 20% z istiny ročne a v časti o celkovej odplate 1.890,- EUR, pretože nie je zrejme čo je odplatou, keďže odplatou je pri úvere zo zákona úrok.

Čo sa týka úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v našom konaní poukázala žalobkyňa na to, že v rámci štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19. 03. 2014 vyplýva, že ide o bezúčelový, bezhotovostný úver vo výške 5.000,- EUR, ktorý mal byť žalobkyni vyplatený v troch častiach, pričom prvá časť bola vo výške 3.086,16 EUR, druhá vo výške 751,80 EUR a tretia vo výške 961,04 EUR. V skutočnosti teda žalobkyňa nemala poskytnutý úver vo výške 5.000,- EUR, ale len vo výške 4.799,- EUR a teda v konečnom dôsledku ani nedošlo medzi zmluvnými stranami k určitej dohode o výške úveru v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, čo je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a keďže došlo k rozporu so zákonom tak táto zmluva je absolútne neplatná. Vo formulári sa uvádza, že prvá splátka je splatná ku dňu vyplatenia úveru a v prípade, že bude existovať splatná pohľadávka zo strany veriteľa bude táto pohľadávka započítaná s pohľadávkou dlžníka voči veriteľovi na vyplatenie úveru, pričom v zmysle uvedeného sa zmluvné strany dohodli na zápočte týchto pohľadávok a to tak, že veriteľ vyplatí bezhotovostným prevodom dohodnutú výšku úveru zníženú o túto pohľadávku. Žalobkyňa má za to, že uvedené ustanovenia nie sú právne relevantným základom pre zníženie sumy úveru, pretože neobsahujú bližšiu špecifikáciu pohľadávok žalovaného, ktoré by sa mali započítať voči pohľadávke žalobkyne zo zmluvy o úvere.

Keďže žalovaný poskytol žalobkyni len sumu 4.799,- EUR bola nesprávne vypočítaná aj RPMN, pretože za poskytnutý úver v rámci výpočtu RPMN žalovaný považoval sumu 5.000,- EUR, hoci reálne bola poskytnutá len suma 4.799,- EUR.

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo/1/2009 zo dňa 31. 07. 2009 sa uvádza, že výška úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka a nesmie sa priesčiť dobrým mravom, pretože vtedy pôjde o stav, keď dohodnuté úroky presahujú podstatnú mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzatvorenia zmluvy. Úrok, ktorý bol dohodnutý medzi účastníkmi bol vo výške 21,59 EUR a v čase poskytovania úverov bankami v marci 2014 bola táto výška 10,21%. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je taktiež neplatná z dôvodu ustanovení pre prípad omeškania dlžníka so splácaním dlhu o zmluvnej pokute vo výške 0,2% z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Uvedená výška zmluvnej pokuty predstavuje 73% ročne, čo je nutné považovať za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy pre obchádzanie zákonného inštitútu úroku z omeškania. Na základe teda vyššie uvedených skutočností žiadajú, aby súd určil, že uvedená úverová zmluva je neplatná.

Čo sa týka sumy, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni vo výške 4.181,- EUR tu poukazuje žalobkyňa na tú skutočnosť, že celkový úver poskytnutý zo strany žalovaného bol 4.799,- EUR a žalobkyňa uhradila v prospech žalovaného sumu 8.980,- EUR a teda rozdiel medzi poskytnutým úverom a sumou zaplatenou žalovanému za tento úver je 4.181,- EUR.

2. Okresný súd svojím rozsudkom 8Csp/65/2018-76 zo dňa 24. 04. 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1214000010 je neplatná a zároveň, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni istinu 4.181,- UER spolu aj s úrokmi z omeškania. Zároveň priznal žalobkyni aj trovy konania. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 43Co/73/2019-139 zo dňa 19. 09. 2019 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že čo sa týka prvej časti petitu v rámci určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná v zmysle bodu 69 predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky stanovené náležitosti v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto nemôže byť neplatným právnym úkonom. Na základe tej skutočnosti, že okresný súd je v zmysle § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a zároveň s poukazom na tie skutočnosti, ktoré sú uvedené aj v zrušujúcom uznesení Krajského súdu, že predmetná zmluva je platná súd žalobu, ktorou sa domáhala pôvodná žalobkyňa neplatnosti určenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zamietol.

Zároveň poukázal krajský súd predovšetkým na tie skutočnosti, pre ktorú súd prvej inštancie považoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Čo sa týka poukázania na tú skutočnosť, že ide o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, na ktoré sa žalobkyňa odvolávala a na ktoré poukázal okresný súd, krajský súd jednoznačným spôsobom určil, že podmienka vo veci neoboznámene sa s výškou úveru t. j. sumy, ktorá bola žalobkyni vyplatená vo výške 4.799,- EUR nie je opodstatnená, čo vyplýva aj z bodu 73 uznesenia, kde jednoznačne poukázali na to, že žalobkyňa navrhla žalovanému uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj výšku tejto sumy. Samotná žalobkyňa dala pokyny žalovanému aké finančné čiastky je žalovaný na vyrovnanie dovtedy vzniknutých dlhov žalobcu povinný jeho veriteľom zaplatiť a presne označila aj čísla účtov. Preto vedela presne aká časť zo sumy 5.000,- EUR bude vyplatená jej a že sumu 201,- EUR neobdrží. S týmto nevyplatením súhlasila, inak nemusela zmluvu podpísať. Podľa bodu 74 žalobkyňa svojím podpisom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere potvrdila aj oboznámenie sa s podmienkami pre úver a so spôsobom splácania ako aj s formulárom - Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere z 19. 03. 2014. Na základe tohto nie je správny názor súdu, že nebola oboznámená v zmysle § 4 ods. 1 a ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Taktiež odvolací súd nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie (bod 76), kde súd tú skutočnosť, že žalobkyňa si mohla započítať vzájomné pohľadávky považoval za nekalú obchodnú praktiku a to na základe tej skutočnosti, že spôsob a rozsah uzatvárania zmluvy a informovania žalovaného nezodpovedá takému spôsobu, aby toto bola nekalá praktika. Podľa názoru odvolacieho súdu zostalo medzi stranami sporné v akej výške boli žalobkyni poskytnuté prostriedky t. j. či vo výške 5.000,- EUR alebo vo výške 4.799,- EUR a čo potom predstavuje suma 201,- EUR. V rámci predmetnej sumy vo výške 201,- EUR, ktorá je rozdiel medzi zaplateným úverom poukázali na to, že súd má toto zisťovať v zmysle § 150 ods. 2 C. s. p.

Krajský súd taktiež poukázal na to, že je potrebné zisťovať či v zmluve uvádzaná RPMN vo výške 41,90 EUR je vypočítaná správne resp. nesprávne, pričom ak je aj vypočítaná nesprávne musí byť v neprospech žalobkyne. Údaj o RPMN nie je však údajom o jej správnej výške, je však podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak teda žalobkyňa v konaní tvrdí, že RPMN je určená nesprávne a zároveň v jej neprospech musí toto preukázať, pričom rovnako je aj na žalovanom, ak tvrdí, že je vypočítaná správne, aby predložil súdu vstupné údaje potrebné na jej výpočet.

Vo veci započítania a poukázania úverovej sumy v zmysle bodu 88 krajský súd poukázal, že v obchodnej praxi, tak bankových ako aj nebankových spoločností sa poskytnutím úveru rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru v hotovosti na účet a podobne, ale každá zákonom uznaná forma splatenia záväzku a teda aj započítanie. Z tohto vyplýva, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý vo forme úveru každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov, či úhradu iných záväzkov. Krajský súd, čo sa týka výšky úveru sa stotožnil s argumentmi žalovaného (bod 89) s tým, že za predpokladu ak žalovaný má nárok na zaplatenie splatnej pohľadávky voči žalobkyni, napr. pohľadávky z poplatku za poskytnutie úveru alebo inej platby, tak mu nič nebráni, aby túto započítal voči svojmu záväzku. Dohodu o započítaní je potrebné posúdiť ak má všetky náležitosti podľa § 580 Občianskeho zákonníka ako platný právny úkon a nie ako neprijateľnú podmienku. Dohoda o započítaní nemusí byť podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná a už vôbec nie pre rozpor s dobrými mravmi ak súd zistí, že žalobkyňa o započítaní sumy 201,- EUR v čase uzatvárania zmluvy vedela. Je v dispozičnej autonómii zmluvných strán takto sa dohodnúť.

Taktiež odvolací súd nesúhlasí ani s názorom súdu, že výška v zmluve uvedenej fixnej úrokovej sadzby 21,59 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi (bod 97), nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy bola opatrením NBS úroková sadzba 10,02% ročne, pričom takto určená sadzba podstatne neprevyšuje úrokové sadzby uplatňované v obchodnej činnosti a netreba ju posudzovať ako neprimerane vysokú.

Čo sa týka odplaty vo výške 887,50 EUR, taktiež podľa krajského súdu nie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože podľa § 499 Obchodného zákonníka, ktorý je normovaným pravidlom za dojednanie záväzku veriteľa možno dojednať odplatu. Týmto sa dlhodobo zaoberala aj súdna prax v rámci rozhodnutia

najvyšších súdnych autorít napr. rozsudku NS SR 4Obo 86/99 zo dňa 01. 05. 2001. V rámci odplaty od 01. 09. 2014 bola ustanovená zásada, že nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov. Na základe tohto v bode 107 rozsudku, ak teda sám žalobca uvádza, že odplata dosahuje 15% čo v žiadnom prípade nepresahuje v zmluve uvedenú RPMN nie je možné dospieť k záveru, že by takáto výška odplaty odporovala dobrým mravom.

V bode 108, 109 sa predovšetkým zaoberá krajský súd tou skutočnosťou, kde okresný súd považoval dohodnutie zmluvnej pokuty, úrokov z omeškania ako aj náhrady nákladov vynaložených veriteľom v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd k tomuto poukazuje, že je právom veriteľa dohodnúť si platenie úroku z omeškania pre prípad, že dlžník s úhradou dlhu mešká a preto toto nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko právna úprava toto veriteľovi umožňuje. Na základe tohto pokiaľ ide o dojednanie aj zmluvnej pokuty vo výške 0,2 % z dlžnej sumy táto taktiež nemôže byť dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, pretože je limitovaná v rámci dohody, že ju bude žalovaný účtovať len do doby, kedy celková výška sankcií klienta za omeškanie so splácaním úveru dosiahne najvyššiu prípustnú hodnotu stanovenú Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. a toto je obsiahnuté aj vo formulári z 19. 03. 2014. Na základe tejto skutočnosti krajský súd poukazuje na to, že tieto ustanovenia nie sú ustanoveniami, pre ktoré by mal súd posúdiť tak, že zmluva o úvere by bola bezúročná a bez poplatkov. Zároveň poukázal na to, že súd sa má zaoberať už len ohľadom paušálnych nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vymáhaním dlžnej čiastky vo výške 664,- EUR a zároveň sa mal zaoberať, či RPMN je v neprospech spotrebiteľa resp. nie.

3. Súd zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (č. I. 57) zistil, že ako veriteľ je tu označený žalovaný a ako dlžník žalobkyňa. Predmetom podľa článku I bod 1 je poskytnúť bezúčelový úver bezhotovostne vo výške 5.000,- EUR (ďalej tiež ako istina). Podľa článku I bod 2 uvedený úver mal byť vyplatený v troch častiach a to z prvej časti v deň podpisu suma 3.086,16 EUR na účet súdneho exekútora J. Y. J., druhá časť mala byť vyplatená ako pohľadávka T. O. vo výške 751,80 EUR a to do dvoch pracovných dní po podaní návrhu na vklad záložného práva k nehnuteľnosti a tretia časť 961,04 EUR bezhotovostným prevodom na účet dlžníka najneskôr do dvoch pracovných dní po podaní návrhu na vklad vlastníckeho práva. Zároveň sa strany dohodli, že v prípade, ak v lehote od podpisu zmluvy do vyplatenia úveru v zmysle tohto článku bude existovať splatná pohľadávka zo strany veriteľa, prípadne zo strany tretích subjektov voči dlžníkovi, bude táto pohľadávka započítaná s pohľadávkou dlžníka voči veriteľovi na vyplatenie úveru. Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli na zápočte týchto pohľadávok a to tak, že veriteľ vyplatí bezhotovostným prevodom dlžníkovi dohodnutú výšku úveru zníženú o tieto pohľadávky.

V článku II bod 1 sa uvádza, že zmluvné strany sa dohodli, že za poskytnutie úveru zaplatí dlžník veriteľovi v tejto zmluve dohodnutý úrok 21,59% z istiny ročne a dohodnutú celkovú odplatu vo výške 887,50 EUR, pričom úrok a odplata sú splatné mesačne a po ich uhradení je taktiež istina splatná mesačne.

Podľa článku II bod 2 ročná percentuálna miera nákladov je vo výške 41,90% ročne, pričom táto sadzba nebude po celú dobu trvania zmluvného vzťahu menená. Priemerná RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. je 25,36%. Predpoklady použité na výpočet RPMN sú celkové náklady spojené s úverom t. j. úrok a odplata v zmysle článku III, pričom sa vychádza z predpokladu, že zmluva o úvere zostane platná dohodnutý čas a zmluvné strany si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách stanovených v zmluve. K uvedenému článku zároveň súd uvádza, že v rámci štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere podľa článku III táto bola vypočítaná tým spôsobom, že ako istina pre výpočet bola použitá suma 5.000,- EUR a počet splátok 60.

Podľa článku III bod 1 vo veci splatnosti úveru sa zmluvné strany dohodli, že prvá splátka bude splatná ku dňu vyplatenia úveru a každá ďalšia vždy do 24.-teho dňa toho ktorého mesiaca počnajúc mesiacom apríl až do úplného zaplatenia dlžnej čiastky. Výška prvej až štvrtej splátky je 1,- EUR, piatej až päťdesiatej deviatej splátky 201,- EUR a šesťdesiatej splátky 226,- EUR. Ako priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bolo uvedené 25,36 %.

Podľa článku IV bod 1 v prípade omeškania dlžníka so splácaním dlhu je dlžník povinný uhradiť veriteľovi zákonný úrok z omeškania, ďalej zmluvnú pokutu vo výške 0,2% z dlžnej čiastky za každý deň omeškania a tiež paušálnu náhradu nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vymáhaním dlžnej čiastky vo výške 664,- EUR, ktorá po dohode zmluvných strán nepodlieha vyúčtovaniu. Táto náhrada je splatná v deň, kedy si veriteľ uplatní svoje právo žiadať vrátenie celej sumy spolu s úrokmi a nezahrnie náklady rozhodcovského, súdneho alebo iného konania spojeného s vymáhaním dlhu.

V článku V je uvedený záväzok vyplývajúci z tejto zmluvy a to zaistenie záložným právom k nehnuteľnosti a to bytu č. X vo O. - O., vchod XX, súp. Č. XXXX vo výlučnom vlastníctve dlžníka.

4. Súd z Formuláru štandardné európske informácie o spotrebnom úvere zistil, že ako veriteľ sa tu uvádza žalovaný, tento bol vystavený dňa 19. 03. 2014, na poslednej strane je podpísaná žalobkyňa. Ustanovenia v predmetných Informáciách o spotrebiteľskom úvere sú totožné s ustanoveniami, na ktoré súd poukázal v rámci predmetnej zmluvy o úvere.

5. Na základe zmluvy o poskytnutí domáceho servisu č. 3214000010 zo dňa 20. 03.

2014 súd zistil, že predmetom tejto výzvy bola úprava vzájomných práv a povinností zmluvných strán pri využívaní domáceho servisu klientom. Domáci servis je poskytované konzultačných a nadštandardných služieb, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta pri poskytovaní úveru na základe zmluvy o úvere. Služby, ktoré sú predmetom domáceho servisu sú najmä ohodnotenie nehnuteľnosti, ktorá je predmetom záložného práva, vypracovanie dokumentácie k úverovému prípadu, zabezpečenie úkonov v súvislosti s katastrálnym konaním vrátane úhrady správneho poplatku za katastrálne konanie, pričom poskytovateľ zabezpečí osobné podanie návrhu na vklad záložného práva a upozornenie klienta v prípade nesplácania podľa dohodnutého splátkového kalendára. Klient sa zaväzuje za poskytnutie domáceho servisu zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 800,- EUR. Podľa článku III. bod 1 klient sa zaväzuje odmenu za poskytnutie domáceho servisu uhradiť v štyroch splátkach vo výške 200,- EUR tak, že prvá splátka bude splatná ku dňu vyplatenia úveru a každá vždy k 24.-temu dňu kalendárneho mesiaca. Na výslovnú žiadosť klienta sa zmluvné strany dohodli, že pohľadávka klienta voči poskytovateľovi na vyplatení úveru bude započítaná z pohľadávkou poskytovateľa voči klientovi na zaplatenie prvej splátky a to tak, že poskytovateľ vyplatí bezhotovostným prevodom klientovi dohodnutú výšku úveru v zmysle zmluvy zníženú o prvú splátku odmeny.

6. Súd z vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného doručeného súdu dňa 15. 05. 2020

zistil, že čo sa týka sumy 201,- EUR, o ktorú žalovaná dostala nižšiu úverovú sumu išlo o započítanie sumy vyplývajúcej zo zmluvy o poskytnutí domáceho servisu vo výške 200,- EUR a zároveň sumy prvej splátky vo výške 1,- EUR. V súvislosti s týmto poukazujú na to, že žalovaný nemusel uzavrieť zmluvu o nadštandardných službách t. j. poskytovaní domáceho servisu vo forme osobitnej listiny. Zároveň poukazujú na to, že žalovaný v rámci zmluvy o poskytovaní domáceho servisu plnil služby a to, že vypracoval dokumentáciu k úverovému prípadu, pričom prebehlo katastrálne konanie, taktiež aj komunikácia s inými veriteľmi žalobkyne na základe žiadosti žalobkyne a následne boli z úveru vyplatené pohľadávky iných veriteľov. Žalovaný zabezpečil aj osobné podanie návrhu na vklad záložného práva vrátane úhrady správneho poplatku a tiež telefonicky a písomne upozorňoval žalobkyňu na následky nesplácania úveru a to aj nad rámec požiadaviek platnej legislatívy. Na základe uvedeného teda poukazujú na to, že žalovaný poskytol žalobkyňi výšku úveru 5.000,- EUR, pričom samozrejme z dôvodu plnenia jej reálne bolo poskytnutých 4.799,- EUR a 201,- EUR bolo započítaných tak, ako to bolo dohodnuté v zmysle zmluvy o poskytovaní domáceho servisu a zároveň suma vo výške 1,- EUR, táto bola započítaná ako prvá splátka ku dňu vyplatenia úveru.

Čo sa týka poukázania na správny výpočet RPMN poukázali na to, že v zmluve je dohodnutá RPMN vo výške 41,90 %, pričom skutočne určená RPMN je vo výške 41,76 %, avšak veriteľ z dôvodu opatrnosti deklaroval vyššiu RPMN t. j. RPMN určenú v prospech spotrebiteľa.

Vo veci paušálnych nákladov poukázal na to, že žalovaný nikdy voči právnenému predchodcovi neuplatnil žiadne paušálne náhrady a preto ani nemôžu byť akokoľvek vyčíslené a ani rátané do vyčíslenia.

Zároveň k tomuto vyjadreniu predložili aj tabuľku v rámci ročnej percentuálnej sadzby nákladov na spotrebiteľský úver, kde je uvedená výška pôžičky 5.000,- EUR, dĺžka roku 365, dátum pôžičky 20. 03. 2014 a sú tam jednotlivé splátky s tým, že RPMN z uvedenej tabuľky vyplýva vo výške 41,76 %.

7. Súd na základe uznesenia Okresného súdu Zvolen č. k. 8Csp/65/2018-160 určil, že

súd bude pokračovať v konaní s právnym nástupcom žalobkyne a to s Q. L., nar. XX. XX. XXXX. Uvedené rozhodnutie sa stalo právoplatné dňa 17. 03. 2020. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, na ktoré poukázal v zrušujúcom uznesení krajský súd, vyzval písomne žalobcu, aby sa vyjadril k jednotlivým bodom a to predovšetkým k RPMN ako aj k možnostiam započítania, pričom tento na pojednávaní konanom dňa 28. 07. 2020 sa vyjadril, že sa k ničomu písomne nevyjadroval a zároveň ani na pojednávaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli ozrejmiť tie nezrovnalosti, na ktoré poukázal krajský súd, že ich má okresný súd v zmysle § 150 ods. 2 Civilného sporového poriadku zisťovať.

8. Podľa § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (C. s. p.) ak bolo

rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

9. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len Občiansky zákonník) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

10. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

11. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

15. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

16. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

17. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

18. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

19. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

20. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. (Obchodný zákonník) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

22. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľským úverom na účely tohto

zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

23. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

24. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

25. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

26. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

27. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

28. Súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázať, že návrh žalobcu nie je dôvodný a preto ho v celom rozsahu zamietol.

Čo sa týka zamietnutia prvej časti petitu, v ktorom sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o úvere, súd poukazuje na § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku s tým, že samotný krajský súd po preskúmaní predmetnej zmluvy poukázal na to, že v bode 69 uznesenia predmetná zmluva je platným právnym úkonom, pretože obsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 1 a preto nemôže byť neplatným právnym úkonom. S poukázaním na tieto skutočnosti potom súd sa mal už len zaoberať tým či ustanovenia úverovej zmluvy by mohli spôsobiť bezúročnosť resp. bezpoplatkovosť úveru.

29. Čo sa týka tej časti žaloby, v ktorej žalobca žiadal zaplatenie sumy vo výške 4.181,- EUR aj s príslušenstvom súd má za to, že v tejto časti je taktiež žaloba neopodstatnená a preto ju zamietol. Zákon explicitne poukazuje na to, kedy je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, pričom je okresný súd viazaný uznesením krajského súdu a bol povinný skúmať výšku RPMN, ale nie v tom, či táto bola uvedená presne a správne, ale či bola uvedená v neprospech spotrebiteľa a preto sa súd predovšetkým zameria na výpočet výšky RPMN. Tak, ako poukázal krajský súd bolo potrebné zo strany žalovaného ako aj zo strany žalobcu preukázať tie skutočnosti, že výška RPMN zo strany žalobcu by mala byť v jeho neprospech t. j., že skutočná výška by mala byť vyššia ako bola uvedená zmluva, resp. zo strany žalovaného malo byť preukázané či výška RPMN je rovnajúca sa výške uvedenej v úverovej zmluve resp. nižšia ako je uvedená výška v úverovej zmluve. Keďže žalobca žiadnym spôsobom výšku nepreukázal súd vychádzal z dôkazu predloženého žalovaným, kde výška RPMN vyšla v rozsahu 41,76 % ročne na základe čoho teda vyplýva tá skutočnosť, že skutočná výška RPMN je nižšia ako výška určená v zmluve a teda nie je v neprospech spotrebiteľa - žalobcu. Na základe tohto teda nemôže súd posudzovať uvedený úverový vzťah ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej výšky RPMN.

Zároveň však krajský súd poukázal na to, že súd sa má zaoberať aj tým, či v prípade, ak aj dôjde k výpočtu RPMN aká má byť uvedená celková suma poskytnutého úveru, či táto suma má predstavovať sumu 4.799,- EUR a takáto by mala byť aj uvedená potom v rámci výpočtu RPMN, resp. či má byť vo výške 5.000,- EUR. Na základe tohto zároveň poukázal, že ak by aj síce bola uvedená vo výške 4.799,- EUR, potom na druhej strane by jednotlivé platby vo výške 201,- EUR nemala byť započítaná a nemala by zasahovať do výpočtu RPMN. Na základe tvrdenej skutočnosti žalovaný súdu predložil výpočet RPMN so sumou poskytnutého úveru vo výške 5.000,- EUR, čo odôvodnil tým, že žalovanej bola

poskytnutá celkovo len suma 4.799,- EUR, avšak suma 201,- EUR bola v súlade tak, ako si to účastníci dohodli započítaná so splatnou pohľadávkou žalovaného. Uvedená splatnosť pohľadávky žalovaného súdu bola preukázaná tým, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili zmluvu o poskytovaní domáceho servisu dňa 20. 03. 2014, kde podľa bodu 1 článok III. sa zmluvné strany dohodli, že klient - žalobkyňa uhradí žalovanému prvú splátku vo výške 200,- EUR, tak že táto pohľadávka sa započíta s pohľadávkou poskytovateľa voči klientovi na zaplatenie prvej splátky odmeny a to tak, že žalobkyni sa vyplatí výška úveru znížená o prvú splátku. Na základe tohto súd teda má za to, že v sume 200,- EUR došlo k platnému započítaciemu predpisu a to na základe nie jednostranného právneho úkonu, ale dvojstranného, kedy sa žalobkyňa - klient a žalovaný - poskytovateľ domáceho servisu dohodli na započítaní takejto sumy v rámci vyplatenia. Súd poukazuje na to, že mal preukázané, že žalobkyni boli v rámci predmetnej služby poskytované určité činnosti, tak ako boli deklarované v predmetnej zmluve, pričom nebolo preukázané, že by zmluvná voľnosť medzi účastníkmi nebola dodržaná a že by žalobkyňa uvedenú zmluvu uzatvorila v tiesni, alebo za podmienok, ktoré by spôsobili neplatnosť takýchto dojednaní.

Čo sa týka sumy 1,- EUR, keďže žalobkyňa poukazovala na to, že jej bola vyplatená nižšia suma súd poukazuje, že predmetnú splátku 1,- EUR si účastníci dohodli v zmysle podpísania a oboznámenia sa so štandardnými európskymi informáciami o spotrebnom úvere, kde je jednoznačne uvedené, že prvá splátka bude splatná ku dňu vyplatenia úveru a každá potom ďalšia vždy ku 20.-temu dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca začínajú mesiacom apríl až do úplného zaplatenia dlžnej čiastky. Na základe tejto skutočnosti, keďže dňom zaplatenia úveru bola splatná aj prvá splátka došlo k platnému započítaniu prvej splátky vo výške 1,- EUR. Na základe tohto teda súd má za to, že údaje, ktoré boli dané v rámci vypočítania výšky RPMN a to, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 5.000,- EUR sú správne a takto vypočítaná RPMN nie je v neprospech žalobkyne a nemôže preto spôsobiť bezúčinnosť a bezplatnosť predmetného úveru.

30. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Súd o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému, ktorý bol v celom rozsahu úspešný priznal nárok náhradu trov v rozsahu 100%.

§ 391 ods. 2 zák.č. 160/2015 Z. z.

§ 3 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 39 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 52 ods. 1, 3, 4 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 53 ods. 1, 5 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 54 ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb.

§ 451ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb.

§ § 497 zák. č. 513/1991 Zb.

§ 1 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Zb.

§ 9 ods. 2 písm. f), k) zák. č. 129/2010 Z. z.

§ 11 ods. 1 písm. b), d) zák. č. 129/2010 Z. z.

§ 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z.

§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne (§ 362 C. s. p.).

Podanie urobené v listinnej podobe treba doložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis prílohy mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 C. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných záležitostiach (§ 127 ods. 1 C. s. p.) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 C. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu

nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia sa dáva podľa § 376 C. m. p.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 389 ods. 1, 2 C. s. p., t. j.

1. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

2. ak sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolací súd zruší odvolaním napadnuté rozhodnutie vo veci samej, zároveň zruší aj právoplatné uznesenie, ktoré rozhodnutiu vo veci samej predchádzalo.